

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

לפני כבוד השופטת יסכה רוטנברג

התובעת: מיה דיין

נגד

הנתבעת: ZHOU DANFENG

פסק דין

תביעה כספית לתשלום 580,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע, פגיעה בפרטיות ועוולת נגישה. יש לציין שהתביעה במקורה כללה גם סעדים של צווי, אולם סעדים אלו שוב אינם רלוונטיים.

רקע כללי

1. הנתבעת היא אזרחית ותושבת סין ובבעלותה חברה לייצור והפצה של מסגרות למשקפיים. הרקע להליך בפני הוא סכסוך עסקי בין בעלה של התובעת, ניני שלו ("ניני"), לנתבעת, בו טוענת הנתבעת כי החברה שבעלותה ייצרה ומכרה לניני ולחברה שבבעלותו מסגרות משקפיים לפי הזמנה, אך תמורתם לא שולמה. בגין סכסוך זה הגישה הנתבעת נגד ניני, החברה והתובעת תביעה כספית לתשלום סכום העולה על 1.5 מיליון ₪ (ת.א. 56792-09-14 "התביעה העסקית"). התביעה העסקית הוגשה גם נגד התובעת - אף שאין חולק כי התובעת היא עורכת דין במקצועה - לאור טענת הנתבעת כי גם התובעת נטלה חלק בעסקי בעלה ואחראית כלפיה, טענה המוכחשת על ידי התובעת מכל וכל.
2. סמוך למועד הדיון הראשון בתביעה העסקית, גילתה התובעת שהנתבעת פרסמה "פוסט" בדף הפייסבוק שלה ובו פרסומים משמיצים ומכפישים אודותיה ("הפרסומים" או "הפרסום"). התובעת פנתה לנתבעת, טענה שאין לה כל קשר לעסקי בעלה ולסכסוך העסקי הקיים, ודרשה מהנתבעת להסיר לאלתר את כל הפרסומים הפוגעים. הנתבעת סירבה לבקשה, ומכאן התביעה.
3. הנתבעת אינה מכחישה שהרקע לפרסום הוא הסכסוך העסקי, אולם טוענת כי אין כל מניעה בדיון מפרסום הדברים, ומדובר בפרסומים מותרים ומוגנים.
4. בתום עדויות הצדדים קיבלה הנתבעת המלצת בית משפט, התחייבה להסיר את הפרסומים מעמוד הפייסבוק ולא להעלותם בשנית (עמ' 42 לפרוטוקול), וכך נעשה. לאור זאת, סעדי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

הציווי להם עתרה התובעת, והם צו מניעה קבוע וצו עשה להסרת הפרסומים התייתרו, ונותרה לדיון המחלוקת הכספית.

5. התביעה העסקית התנהלה בנפרד ובמקביל להליך זה, קבעתי כי במסגרת הליך זה יתבררו רק הטענות המתייחסות לפרסומים, ואין מקום להידרש למחלוקות המתבררות במסגרת התביעה העסקית (ראו ההחלטות בעמ' 8 – 12 לפרוטוקול). יצוין כי בינתיים ניתן פסק דין בתביעה העסקית, נקבע שלא הוכחה יריבות או עילה נגד התובעת (הנתבעת בתביעה העסקית) ומשום כך דין התביעה נגדה להידחות. עם זאת התביעה נגד ניני וחברה שבבעלותו התקבלה ונקבע שעליהם לשלם לנתבעת (התובעת בתביעה העסקית) סכום של 1,051,370 ₪ בתוספת הפרשי ריבית והצמדה היום 08.05.12.

6. העידו בפני התובעת (תצהיר ת/1), הנתבעת (תצהיר נ/1), ומר יונתן רבינוביץ' שבתקופה הרלוונטית עבד בחברה בה עבדה התובעת (תצהיר ת/2).

מהות הפרסומים ואופן פרסומם

7. ואלו הם הפרסומים שיש להם תוקף:

א. אישור של משטרת ישראל בדבר הגשת תלונה במשטרה בגין עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועושה על ידי קבלת דבר שאינו מגיע כדין (נספח 1 לתצהיר התובעת);

ב. עמוד ראשון של כתב התביעה שהוגש נגד התובעת, ניני וחברה בבעלות ניני במסגרת התביעה העסקית, בו עתירה לתשלום 1,582,906 ₪ (נספח 5 א' לתצהיר התובעת);

ג. החלטה של כב' רשם בית משפט השלום על הטלת עיקולים זמניים במעמד צד אחד במסגרת התביעה העסקית, וכן צווי עיקול מקרקעין המופנים ללשכת רישום המקרקעין ורישום הצו בפנקס בתיים משותפים (נספחים 2 - 3 לתצהיר התובעת);

ד. שתי החלטות שניתנו במסגרת התביעה העסקית ועניינן דחיית בקשת התובעת לסילוק התביעה נגדה על הסף (נספחים 5ב' לתצהיר התובעת);

ה. דף מתוך "מידע נדלן" (רשות המיסים), בו פרטים אודות מועד רכישת נכס בו יש לתובעת זכויות, וכן מחיר הרכישה וכתובת הנכס (נספח 4 לתצהיר התובעת).

הפרסום נעשה באמצעות העלאת צילום מוקטן של המסמכים הנ"ל לדף הפייסבוק של הנתבעת, ללא מלל נוסף, ותחת הכותרת: "I am here waiting for both of you – at Azraeli Center Tel Aviv" (נספח א לתצהיר התובעת).

8. מהעדויות שנשמעו עלה שבסין אין אפשרות לפתוח חשבון פייסבוק מאחר ורשת זו חסומה למשתמשים, ואת הפרסומים נשוא ההליך פרסמה הנתבעת בעת שהותה בישראל (סעיף 27

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

לתצהיר הנתבעת ועדותה בעמ' 37 שורה 22 ואילך). בהמשך פנתה הנתבעת לכל ה"חברים" של התובעת בפייסבוק, והציעה להם "חברות" (עמ' 39 לפרוטוקול). בדרך זו נחשפו או יכלו להיחשף כל החברים של התובעת לפוסט שהנתבעת העלתה לדף הפייסבוק שלה.

9. התובעת עצמה לא היתה מודעת לפרסום, והיא נחשפה לדברים רק לאור פניות של אנשים שנחשפו לפרסום והיפנו תשומת ליבה לקיומו. כאמור, עם גילוי הפרסום פנתה התובעת לנתבעת ודרשה להסירו, אולם בקשתה נדחתה (מכתבי ב"כ הצדדים צורפו לתצהיר התובעת).

10. טרם פירוט טענות הצדדים נציין כי מרבית העובדות הנחוצות להכרעה אינן במחלוקת; המחלוקת היא לגבי משמעות הדברים והדין החל. ואלו העובדות המוסכמות:

ראשית, תוכן הפרסום כמובא לעיל אינו במחלוקת.

שנית, אין מחלוקת כי הנתבעת היא שהעלתה את הפרסום לדף הפייסבוק האישי שלה, אם כי יש מחלוקת אם הנתבעת נחשבת ל"מפרסם".

שלישית, מוסכם כי במועד הפרסום התביעה העסקית היתה עדין תלויה ועומדת.

רביעית, אין מחלוקת שהתלונה למשטרה נסגרה עוד טרם מועד הפרסום, מהסיבה: "אין אשמה פלילית" (נספח 1א לתצהיר התובעת), וכי הודעת המשטרה על סגירת התלונה, להבדיל מהאישור על הגשת התלונה, לא פורסמה.

חמישית, אין גם מחלוקת כי ההחלטה הראשונית בדבר הטלת עיקולים זמניים במעמד צד אחד שונתה בהסכמה שגובשה לאחר דיון במעמד שני הצדדים (נספח 3 לתצהיר התובעת), וכי פרוטוקול זה, להבדיל מההחלטה שניתנה במעמד צד אחד, לא פורסם (יש מחלוקת מה משמעות הסכמת הצדדים).

שישית, גם משך הפרסום אינו במחלוקת, ומוסכם שהפרסומים הופיעו בעמוד הפייסבוק של הנתבעת תקופה של כשנתיים וחצי, והם הוסרו רק בתום עדות הנתבעת בעקבות המלצת בית משפט.

מכאן לטענות הצדדים.

עיקר טענות התובעת

11. התובעת טוענת שהנתבעת פרסמה את הדברים בכוונת זדון, במטרה לפגוע בשמה, לגרום לה נזק, ללחוץ עליה ועל בעלה בתביעה העסקית שהגישה נגדם, כל זאת בניגוד לסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע ("החוק"). ואכן, עקב הפרסום הוכפש שמה, כבודה נרמס, ונגרם לה נזק אישי ומקצועי רב. התובעת מדגישה שיש לבחון את התמונה העולה מהפרסום כולו על מכלול מרכיביו, כאשר מדובר בפרסום חלקי ומגמתי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

12. התובעת טוענת שפרסום הדברים בדף הפייסבוק של הנתבעת מהווה "פרסום" אסור, ואין לקבל את טענת הנתבעת לפיה חברת פייסבוק היא ה"מפרסם", כאשר פייסבוק אינה אלא ה"פלטפורמה" על גביה פרסמה הנתבעת את הדברים.
13. התובעת טוענת שיש לדחות את טענות ההגנה לגבי היות הפרסומים פרסומים מותרים לפי סעיפים 13(5) ו- 13(10) לחוק, וגם אין תחולה להגנות שנקבעו בסעיפים 14 ו- 15 לחוק. זאת מאחר והתלונה במשטרה נסגרה וההחלטה על הטלת עיקולים זמניים בוטלה עוד טרם הועלה הפרסום לדף הפייסבוק, כך שלא ניתן לטעון לאמת בפרסום. מאותם טעמים לא ניתן לטעון לתום לב בביצוע הפרסום, ודי בסירובה העיקש של הנתבעת להסיר את הפרסום למרות המלצות בית משפט, כדי לאיין כל טענה לתום לב.
14. בכל הקשור להגשת התלונה למשטרה, נטען גם שהתלונה הוגשה בידיעה ברורה שמדובר בתלונת סרק שאינה אמת. בכך, פתחה הנתבעת בהליך נפל, ומשום כך היא אחראית כלפי התובעת גם בגין ביצוע עוולת נגישה בניגוד לסעיף 60 לפקודת הנזיקין.
15. לבסוף נטען שהפרסום מתוך "מידע נדלן" פוגע בפרטיותה של התובעת מאחר והוא כולל פרטים אישיים לגבי נכס בו לתובעת זכויות, לרבות מיקומו, מועד רכישתו ומחיר העסקה. אמנם, מדובר בפרסום רשמי הפתוח לעין כל, אולם בפרסום עצמו אין קישור לתובעת, והפרסום שפרסמה הנתבעת קושר בין הפרסום לתובעת אישית ובכך פוגע בפרטיותה.
16. בגין כל אלו, בהתחשב בהיקף הפרסום, במשכו (מעל שנתיים וחצי) ובסירוב הנתבעת להסירו, עותרת התובעת לפיצוי בסכום של 580,000 ₪.

עיקר טענות הנתבעת

17. הנתבעת טוענת שהתביעה הוגשה במטרה אחת ויחידה, להפחידה וללחוץ עליה בתביעה העסקית המוצדקת שהיא הגישה נגד התובעת וניני, וסכום התביעה העצום יוכיח.
18. לטענת הנתבעת, הפרסום אינו אלא צילום של החלטות ומסמכים פומביים הפתוחים לעין כל, הם לא נערכו על ידה, ומדובר בפרסום מותר לפי סעיפים 13(10) – 13(11) לחוק. זאת ועוד, מרבית הפרסומים מוגנים גם מכוח סעיף 13(5) לחוק הקובע הגנה מוחלטת על מסמכים שהוחלפו תוך כדי דיון משפטי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

19. לחילופין, עומדות לנתבעת ההגנות הקבועות בחוק, של אמת בפרסום ותום לב לפי סעיפים 14 ו- 15 לחוק.
20. לטענת הנתבעת היא העלתה את הפרסומים לדף הפייסבוק הפרטי שלה, ומי שפרסם זאת לצדדים שלישיים היא רשת הפייסבוק, לא הנתבעת עצמה. ומכל מקום, התובעת לא הוכיחה כמה אנשים נחשפו לפרסום, מה היקף הפרסום, ולא הוגשה לעניין זה חוות דעת מומחה.
21. הנתבעת טוענת שמדובר בפרסום אחד בודד ולגיטימי, הוא לא נעשה בכוונת זדון, ובכל מקרה סכום התביעה הוא לא פחות משערורייתי.
22. ובאשר לעילות התביעה הנוספות, לא התקיימו יסודות עוולת הנגישה, וגם פגיעה בפרטיות לא הוכחה מאחר ואין מדובר בידיעה שנמסרה לנתבעת.

דיון

האם הדברים מהווים לשון הרע והאם הנתבעת פרסמה את הדברים

23. השאלה הראשונה היא אם יש בדברים משום לשון הרע. סעיף 1 לחוק קובע מה נחשב לשון הרע, ולפיו לשון הרע הוא, בין היתר, פרסום העלול "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדו", וכן פרסום העלול "לפגוע באדם במשרתו...", בעסקו, במשלח ידו או במקצועו".

התובעת טוענת שהפרסום עלול להשפילה ולבזותה בעיני הבריות, והוא גם עלול לפגוע במשלח ידה בהיותה עורכת דין ששמה הטוב הוא כלי עבודתה. הנתבעת טענה אמנם שהפרסום מותר, אולם לא עלתה טענה כי הפרסום עצמו לא עלול לפגוע בתובעת.

24. מקובלת עלי טענת שני הצדדים כי כדי לקבוע אם מדובר בפרסום אסור, יש לבחון את הפרסום כולו ואת התמונה הכוללת העולה מהדברים, לאו דווקא כל פרסום ופרסום בנפרד (סעיפים 23 – 24 לסכומי התובעת; סעיף 10 לסיכומי הנתבעת). כאמור, מדובר בפרסום של צילומים מוקטנים של מקבץ מסמכים, ולאור זאת כדי לקבוע אם יש בפרסום כדי לפגוע בתובעת, אין די שחלק מהמסמכים מותרים בפרסום, יש לבחון את המכלול.

25. התכנים שפורסמו הם בגדר לשון הרע, ולעניין זה די להפנות לשני פרסומים: הגשת תלונה למשטרה והחלטה על הטלת עיקול זמני. תלונה במשטרה בגין קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ובגין עושה על ידי קבלת דבר שאינו מגיע כדין, היא תלונה בגין ביצוע עבירות פליליות, ופשיטא שפרסום אודות הגשת תלונה מעין זו עלול להשפיל ולבזות. גם הטלת עיקול

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

על נכסיו של אדם ואפילו עיקול זמני עלול לעורר ספק לגבי התנהלותו ויכולתו הכלכלית, ומשום כך עלול לפגוע בשמו הטוב ומשרתו. כאמור, הנתבעת כלל לא ניסתה לטעון כי אין בפרסום משום לשון הרע, וטענותיה הן כי הפרסום מותר או מוגן.

26. שאלה נפרדת היא אם הדברים פורסמו, ואם כן אם יש לראות בנתבעת כמפרסמת. לעניין זה עלו שתי טענות נפרדות, **אחת**, כי התובעת לא הוכיחה את הפרסום והיקפו ולא הוגשה חוות דעת מומחה לעניין היקף החשיפה לפרסום; **ושנייה**, כי בכל מקרה הנתבעת אינה המפרסם, כל שעשתה הוא העלאת הפרסומים לדף הפייסבוק הפרטי שלה, ורשת הפייסבוק היא המפרסמת.

איני מקבלת טענות אלו.

27. בכל הקשור לעצם הפרסום, אין צורך להוכיח מה היקפו ודי בכך שאדם אחד נוסף, פרט לנפגע, נחשף לפרסום (סעיף 2 לחוק). התובעת העידה כי פנו אליה חברים ובני משפחה שנחשפו לפרסום (סעיף 12 לתצהיר; עמ' 14 שורות 1 - 9), וגם עד התובעת מר רבינוביץ' העיד כי נחשף לפרסום (תצהיר ת/2). יש להוסיף כי הנתבעת הודתה בחקירתה הנגדית כי פנתה לרשימת החברים של התובעת בפייסבוק והציעה להם "חברות", כך שהם יכלו להיחשף לפרסום (עמ' 39 לפרוטוקול). די בכך כדי לקבוע כי הפוסט פורסם ברבים.

28. ובאשר לטענה כי רשת הפייסבוק היא, ולא הנתבעת, פרסמה את הדברים, אף טענה זו אינה מקובלת. לעניין זה יובהר כי פייסבוק אינה צד להליך זה, ושאלת אחריותה לפרסום, להבדיל מאחריות הנתבעת, אינה נדרשת.

בשורה ארוכה של פסקי דין נקבעה אחריותו האישית של מי שהעלה לדף הפייסבוק תכנים שיש בהם לשון הרע (למשל רע"א 1688/18 **יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו**; ע"א (חי') 62613-09-16 **מרדכי (מוטי) מרקוס נ' אמיר בודהנה**; ת.א. (ת"א) 14264-11-14 **גבריאל כנפו נ' סער גינזבורסקי**; וכן ראו לאחרונה פסק דינו של כב' השופט שנלר, ע"א (ת"א) 35757-10-16 **נידילי תקשורת בע"מ נ' יואל שאול**, בו הורחבה האחריות, ונקבע כי גם פעולת "שיתוף" עשויה להיחשב כ"פרסום" לפי החוק). לאור זאת, טענת הנתבעת כי רשת הפייסבוק היא המפרסמת אינה יכולה להתקבל. לא למותר להוסיף כי שעה שהנתבעת פנתה לחברים של התובעת, לא ניתן לקבל טענתה כי למעט העלאת הפרסומים לדף הפייסבוק הפרטי שלה היא לא עשתה דבר. טענתה כי הפנייה לאותם חברים נעשתה לשם יצירת קשרים עסקיים, לא רק שלגופה אינה משכנעת, אלא שהיא אינה מעלה או מורידה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

29. התוצאה היא שהוכח שהדברים שפורסמו הם בגדר לשון הרע, והנתבעת אחראית לפרסום. מכאן לטענות ההגנה.

פרסומים מותרים

30. הטענה העיקרית של הנתבעת היא שמדובר בפרסומים מותרים לפי סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע. סעיף 13 לחוק, שכותרתו "פרסומים מותרים", קובע רשימה של 11 סוגי פרסומים שלא ישמשו עילה למשפט פלילי או אזרחי. סעיף זה קובע רשימת פרסומים, בהם יש העדפה לאינטרסים כלליים – ציבוריים הגוברים על האינטרסים עליהם בא חוק איסור לשון הרע להגן, ומשום כך הם אינם נחשבים ללשון הרע. יש הדגיש כי פרסומים החוסים תחת סעיף 13 לחוק, הם פרסומים מותרים, גם בנסיבות בהן מדובר בפרסום כוזב ובזדון (שנהר, **דיני לשון הרע**, עמ' 191; רע"א 1104/07 עו"ד פואד חיר נ' עו"ד עודד גיל).

לאור זאת, לשם בחינת השאלה אם מדובר בפרסומים מותרים, אין להידרש לטענות לפיהן הנתבעת פרסמה את הדברים בזדון מתוך מטרה לפגוע בנתבעת.

31. הנתבעת מפנה לשלושה סעיפים: סעיף 13(5), סעיף 13(10) וסעיף 13(11).

סעיף 13(5) קובע כפרסום מותר:

"פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור",

סעיף 13(10) קובע כפרסום מותר:

"העתק או תמצית נכונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר הפתוחים על פי חיקוק לעיון כל דורש",

וסעיף 13(11) קובע כפרסום מותר:

"פרסום נכון והוגן - מלא, חלקי או תמציתי - של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (3), (4), (7), (8), (9) או (10), ופרסום חוזר כאמור של מה שפורסם בישיבת הממשלה והממשלה התירה לפרסמו".

התובעת טוענת שאין תחולה לסעיפים אלו, ובראש ובראשונה, אין להם תחולה על פרסום אישור הגשת התלונה למשטרה.

32. תחילה לטענה לפיה הפרסומים מותרים לפי סעיף 13(5) לחוק, מאחר ומדובר בפרסומים מתוך הליך שיפוטי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 ד"ר נ' DANFENG

טענה זו יש לדחות מאחר וההגנה הקבועה בסעיף 13(5) לחוק אינה חלה על פרסום למי שאינו צד למשפט (שנהר, דיני לשון הרע, עמ' 200). בענייננו הנתבעת פרסמה את הדברים בעמוד הפייסבוק והם פתוחים לכל מי שיש לו גישה לעמוד זה, על כן אין היא יכולה לטעון לפטור על דברים שנאמרו תוך כדי דיון משפטי. לעניין זה ראו גם פסק דינו של כב' השופט זילברטל בעניין תמיר מדר (רע"א 453/14 תמיר מדר נ. שלום אורן) בו נפסק כך: "הגנת סעיף 13(5) חלה רק על פרסום שנעשה במסגרת הליך שיפוטי והמכוון כלפי מי שהוא צד למשפט כאשר 'תנאי לחיסוי שהפרסום אינו נעשה לזרים, כלומר לאנשים שמחוץ למשפט' (עניין זיידמן; אורי שנהר, דיני לשון הרע, 199 (1997)). בענייננו המבקש שלח מכתבים לנמענים שאין להם קשר לסכסוך, ועל-כן אין הוא זכאי לחסות בצלה של ההגנה האמורה". קיימת פסיקה הדנה בשאלה מי יכול להיחשב "צד למשפט", מה נחשב "תוך כדי דיון", ועד כמה ניתן או ראוי להרחיב מונחים אלו. שאלות אלו אינן מתעוררות בענייננו, מאחר ומדובר בפרסום חיצוני להליך המיועד לצדדים זרים לחלוטין להליך, והם אינם יכולים להיחשב בכל דרך כצד להליך.

עם זאת, יש לבחון אם חלות על הפרסום חלופות אחרות של סעיף 13 לחוק, טענת הנתבעת 33. היא לתחולת סעיפים 13(10) ו- 13(11) לחוק. ברגיל הכלל הוא שחזרה על לשון הרע, היא לשון הרע. עם זאת, בסעיפים קטנים 13(7) – 13(11) נקבעו סוגים שונים של פרסומים חוזרים שאינם נחשבים כפרסום של לשון הרע, ובלבד שהפרסום מוצג כחזרה גרידא על דברים שפורסמו קודם לכן, ומדובר בפרסום נכון והוגן, כשלעניין זה הכוונה היא להתאמת הפרסום החוזר לפרסום הקודם, לאו דווקא למציאות (שנהר, עמ' 204 – 205; ע"א 348/85 יהושע בן ציון נ' הוצאת מודיעין בע"מ; רע"א 1389/16 פאיז אשתיו נ' זכי כמאל).

על רקע זה יש לבחון אם עומדים לנתבעת הפטורים שנקבעו לעניין פרסומים חוזרים.

34. הנתבעת טוענת שהפרסומים כולם הם פרסומים חוזרים פומביים ופתוחים לעין כל, מאחר ומדובר בהחלטות שיפוטיות, כתבי בית דין, נסח טאבו ומידע נדלן ממשלתי. התובעת חולקת על טענות אלו, ומדגישה את הפרסום של האישור על הגשת תלונה למשטרה, פרסום שאינו פומבי ואינו יכול להיחשב כפרסום חוזר. לטענה זו משיבה הנתבעת כי האישור על הגשת התלונה למשטרה צורף לכתב התביעה שהוגש במסגרת התביעה העסקית ומשום כך הוא חלק ממסמך פומבי, וכי בכל מקרה שמה של התובעת אינו מופיע במסמך.

35. כמפורט לעיל הפרסומים שפרסמה הנתבעת הם צילומים מוקטנים של החלטות ומסמכים, כך שעולה מהם כי מדובר בפרסומים חוזרים. עם זאת, לא די בכך, ויש לבחון אם הפרסומים החוזרים באים בגדר אחת החלופות שנקבעו בסעיף 13 לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

בכל הקשור לפרסום כתבי בי – דין או החלטות מהתביעה העסקית, אף שפרסומים אלו אינם חוסים תחת סעיף 13(5) לחוק, הם חוסים תחת סעיף 13(10) לחוק מאחר ומדובר בפרסום של מסמכים מתוך תביעה המתנהלת בדלתיים פתוחות. זאת ועוד, ואף שהדבר לא נטען, נראה כי יש תחולה גם לסעיף 13(7) לחוק, שעניינו חזרה על פרסום מהליך שיפוטי.

36. אעיר כי בכל הקשור לפרסום ההחלטה שניתנה במעמד צד אחד על הטלת עיקולים זמניים, השאלה אינה נקייה מספקות. מחד ניתן לטעון שהחלטה על הטלת עיקולים זמניים שניתנה במעמד צד אחד בלבד היא החלטה חסויה ואינה יכולה להיחשב מסמך פומבי. מאידך, ניתן לטעון שלאחר שההחלטה נמסרה לצד האחר היא חדלה להיות חסויה, וניתן לראות גם בה החלטה פומבית ככל החלטה שיפוטית אחרת. הצדדים לא מיקדו טיעונים בשאלה זו, אני נוטה לחשוב כי מאחר והתביעה העסקית היא הליך פומבי גם ההחלטות שניתנו בגדרה הן פומביות, ובחלוף מועד החיסיון של ההחלטה הזמנית על הטלת עיקולים זמניים, שוב אין מניעה לפרסם גם החלטה זו. עם זאת, נוכח מסקנתי כי פרסום דבר הגשת תלונה למשטרה מהווה לשון הרע, ומאחר וגם התובעת טוענת כי עיקר הדיבה היא בפרסום התלונה, לא מצאתי להכריע בדבר.

37. אשר לפרסום האישור על הגשת תלונה במשטרה. פרסום זה אינו חלק מההליך המשפטי, והוא גם אינו מסמך פומבי. לאור זאת, פרסומו אינו נחשב כפרסום חוזר מותר. אלא שהנתבעת טוענת שהאישור צורף לכתב התביעה של התביעה העסקית ומשום כך יש לראות בו כחלק מכתב התביעה אותו ניתן לפרסם.

איני מקבלת טענה זו משלושה נימוקים. ראשית, הטענה לפיה האישור צורף לכתב התביעה בתביעה העסקית לא הוכחה, היא עלתה לראשונה בסיכומים, וגם אינה מתיישבת עם טענה אחרת שהעלתה הנתבעת, לפיה העמוד היחידי שהיא פרסמה מכתב התביעה הוא העמוד הראשון של כתב התביעה (סעיפים 23, 25 לתצהיר הנתבעת). שנית, מעיון בעמוד הפייסבוק עולה שפרסום האישור על הגשת התלונה מופיע כמסמך עצמאי ולא כחלק מכתב התביעה (נספח א' לתצהיר התובעת). לאור זאת, וגם אם האישור צורף לכתב התביעה בתביעה העסקית, וכלל לא ברור לצורך מה הוא צורף, אם צורף, אין בכך כדי להפוך מסמך עצמאי זה לחלק מכתב התביעה. שלישית, גם אם נראה באישור על הגשת התלונה למשטרה, כחלק מכתב התביעה שהוגש בתביעה העסקית, פרסומו של האישור כמסמך בודד ועצמאי מתוך כתב התביעה, ודאי שאינו יכול להיחשב "תמצית נכונה והוגנת" של כתב התביעה, כדרישת סעיפים 13(10) או 13(7) לחוק.

הטענה נוספת כי שם התובעת אינו מופיע באישור על הגשת התלונה למשטרה אינה רצינית. ההודעה על הגשת התלונה פורסמה בצמוד לכל יתר המסמכים, וכל בר דעת מבין כי היא מתייחסת לנתבעים בכתב התביעה שצילום העמוד הראשון הימנו פורסם בצמוד לאישור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

38. המסקנה היא כי פרסום האישור על הגשת התלונה למשטרה אינו "פרסום מותר" לפי אחת החלופות של סעיף 13 לחוק. מסקנה נוספת היא כי פרסום הפוסט בדף הפייסבוק של הנתבעת הוא בגדר פרסום לשון הרע נגד התובעת.

הגנות

39. הנתבעת טענה, לחילופין, לתחולת הגנות הקבועות בסעיפים 14-15 לחוק. איני מקבלת טענתו אלו.

40. סעיף 14 לחוק עניינו הגנת אמת בפרסום. הגנה זו דורשת שני תנאים: כי הדבר שפורסם היה אמת וכי היה בפרסום עניין ציבורי. שני תנאים אלו לא הוכחו. התנאי לאמת בפרסום לא הוכח, מאחר ופרסום של אישור על הגשת תלונה במשטרה שעה שמדובר בתלונה שנסגרה, אינו יכול להיחשב פרסום של דבר אמת. וגם התנאי השני לא התקיים בהיעדר כל עניין לציבור בפרסום.

41. סעיף 15 לחוק קובע הגנה נוספת, של פרסום בתום לב, באחת מהנסיבות שפורטו בסעיף. הנטל להוכיח קיומו של תום לב בפרסום לפי הנסיבות הקבועות בסעיף 15 לחוק רובץ על הנתבעת, ופרט לטענה בעלמא לא נטען דבר.

מכל מקום, שעה שהנתבעת פרסמה, ביוזעין, פרסום חלקי, שעה שפורסם דבר הגשת תלונה למשטרה מבלי לציין כי היא נסגרה, ושעה שהנתבעת סירבה לכל בקשות התובעת להסיר את הפרסום, אין היא יכולה לטעון לתום לב בפרסום.

עולות נגישה

42. התובעת טענה לביצוע עוולה נוספת, עוולת נגישה, וזאת בגין עצם הגשת התלונה למשטרה. איני מקבלת טענה זו. סעיף 60 לפקודת הנזיקין שכותרתו עוולת נגישה קובע כך:

"נגישה היא פתיחתו או המשכתו של הליך נפל – למעשה, ובזדון, ובלי סיבה סבירה ומסתברת – נגד אדם, בפלילים או בפשיטת רגל או בפירוק, וההליך חיבל באשראי שלו או בשמו הטוב או סיכן את חירותו, ונסתיים לטובתו, אם היה ההליך עשוי להסתיים כך; אך לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

בענייננו לא נתקיימו יסודות העוולה; הגשת תלונה במשטרה אינה נחשבת פתיחה של "הליך"; בנוסף, גם אם התלונה נסגרה, אין זה אומר שמדובר בתלונה נפל או שהנתבעת לא האמינה שיש מקום להגישה; וגם לא הוכח שהתלונה חיבלה באשראי, או בשמה הטוב של התובעת. די בכך כדי לדחות עילה זו, מבלי להידרש לקשיים נוספים. לעניין זה, יודגש, ענייננו בעצם הגשת התלונה לא בפרסומה, נושא הפרסום נבחן במסגרת העילה הקודמת של פרסום לשון הרע.

לאור זאת הטענה לביצוע עוולת נגישה נדחת.

פגיעה בפרטיות

43. טענה נוספת היא לפגיעה בפרטיות בניגוד לסעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981. טענה זו מתייחסת לצילום עמוד מ"מידע נדלן", בו פרטים אודות נכס בו לתובעת זכויות, פרטים הכוללים את כתובת הנכס, תאריך ביצוע עסקה בנכס ומחיר העסקה. לטענת התובעת הפרטים המצויים ב"מידע נדלן" הם אנונימיים ומי שמעיין בהם אינו יכול לדעת כי הפרטים שפורסמו מתייחסים לנכס בו יש לה זכויות. לאור זאת, פרסום המידע תוך שיוכו אליה פוגע בפרטיותה בניגוד לסעיפים 2(9), 2(10) לחוק הגנת הפרטיות. הנתבעת טוענת שלא מדובר בידיעה שמסרה התובעת לנתבעת בדבר "ענייניה האישיים", ושהנתבעת עשתה בה שימוש "לא למטרה שלשמה היא נמסרה".

44. סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות אוסר על פגיעה בפרטיותו של אדם ללא הסכמתו. סעיף 2 קובע רשימת מקרים המהווים פגיעה בפרטיות. סעיף 2(9) קובע איסור על "שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה".

המונח "עניין פרטי" אינו מוגדר בחוק, אולם בפסיקה ניתנה לו פרשנות מרחיבה (למשל ע"א 439/88 רשם מאגרי המידע נ. ונטורה). לטעמי לא ניתן לחלוק על כך שמידע על נכסיו של אדם הוא עניינו הפרטי, וגם מידע אודות מחיר הנכסים הוא עניין פרטי. לאור זאת פרסום המאפשר לקשור מידע על נכס ספציפי עם אדם מסוים, הוא פרסום אודות נכסיו של אדם ועל מחיר נכסיו, על כן הוא פרסום על עניין פרטי ומהווה פגיעה בפרטיות (ראו בדומה עמ' 1386/07 עיריית חדרה נ' שנירוב בע"מ). ואכן, לא בכדי המידע המפורסם ב"מידע נדלן" הוא מידע אנונימי שאינו כולל את פרטי האנשים להם זכויות בנכסים. מעבר לדרוש אציין כי לא עלתה כל טענה לפיה התובעת מתגוררת בנכס שפרטיו נחשפו, או כי ניתן לקשור בין התובעת לנכס בדרך אחרת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

45. הטענה הנוספת לפיה אין מדובר בידיעה שמסרה התובעת לנתבעת אינה רלוונטית, ואין בלשון הסעיף כל מגבלה לפיה השימוש יתייחס דווקא לידיעה שהנפגע מסר לפוגע. אין גם ממש בטענה לפיה לא הוכח שנעשה במידע שנמסר שימוש שלא למטרה לשמה הוא נמסר. המידע האגור ב"מידע נדלן" נועד ליתן מידע על עסקאות, הוא לא נועד לקשור בין נכסים לבעלי הנכסים.

46. הנתבעת לא העלתה כל טענה נוספת, והיא גם לא טענה לתחולת איזו מההגנות הקבועות בחוק. לאור זאת, אני מקבלת את טענת התובעת כי הפרסום פגע בפרטיותה.

סיכום ביניים – העוולות

47. הנתבעת העלתה לדף הפייסבוק שלה עמוד בו צילומים מוקטנים של מספר מסמכים, ובכך פרסמה לשון הרע על התובעת וגם פגעה בפרטיותה.

מכאן לשאלת הפיצוי.

שאלת הנזק

48. התובעת עותרת לפיצוי בסכום של 580,000 ₪, לפי הפירוט הבא :

400,000 ₪ בגין 4 פרסומים של לשון הרע לפי סעיף 7א(ג) לחוק, והם : פרסום הגשת התלונה במשטרה, פרסום צווי העיקול, פרסום ההחלטה על הטלת עיקולים זמניים, ופרסום העמוד הראשון של התביעה.

100,000 ₪ בגין פרסום המידע מאתר נדלן לפי סעיף 29א(2) לחוק הגנת הפרטיות,

50,000 ₪ בגין ביצוע עוולת נגישה,

30,000 ₪ בגין עגמת נפש.

הנתבעת טוענת כי מדובר בסכום שערורייתי ומופרז.

49. בעניין היקף הפיצוי אני מקבלת את טענות הנתבעת כי הפיצוי המבוקש חורג מכל מידה של סבירות. התובעת שבה ומתארת את תחושותיה הקשות, הכעס, הפגיעה והביזוי שחשה כשנודע לה דבר הפרסום. גם אם כך הוא, יש לפסוק פיצוי בהתאם לאמות מידה מקובלות ואין די בתחושות סובייקטיביות של התובעת.

זאת ועוד. התובעת לא הוכיחה כי הפרסום גרם לה לנזק ממשי, לאובדן לקוחות או פגיעה אחרת, ולעניין זה נותרו הטענות כטענות בעלמא. למעשה התביעה היא לפיצוי ללא הוכחת נזק הן לפי חוק איסור לשון הרע והן לפי חוק הגנת הפרטיות, אלא שגם אם מדובר בפיצוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

ללא הוכחת נזק, על התובעת לספק נתונים מינימליים אודות מהות הנזק והיקפו, מאחר וגם פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק אמורה לשקף את הפגיעה שנגרמה.

50. בקביעת גובה הפיצויים אני לוקחת בחשבון, בין היתר, את הנתונים הבאים :

את מהות הפרסומים וטיבם, ולעניין זה יש לקחת בחשבון בעיקר את הפרסום אודות הגשת תלונה למשטרה בגין ביצוע עבירות פליליות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועושה ע"י קבלת דבר שאינו מגיע כדין.

את מגמתיות הפרסום, כאשר הנתבעת פרסמה ביודעין מידע שמשמעות ממנו עובדות שאינן נכונות, מאחר ועוד טרם הפרסום, התלונה שהוגשה למשטרה נסגרה מהטעם שאין אשמה פלילית, וגם ההחלטה על הטלת העיקולים הזמניים בוטלה.

את אופן הפרסום, כאשר לעניין זה יש לקחת בחשבון מחד כי הפרסום נעשה בדף פייסבוק של הנתבעת שהיא אזרחית סין, על כן לא ברור כמה אנשים בארץ נחשפו לו, ומאידך כי הנתבעת פנתה באופן אקטיבי והציעה "חברות" ל"חברים" של התובעת, כך שיש להניח כי לפחות חלק מאותם חברים נחשפו לפרסום.

את משך הפרסום, תקופה של כשנתיים וחצי.

את סירובה העיקש של הנתבעת שלא להסיר את הפרסום, למרות פניות חוזרות ונשנות מטעם התובעת.

את העובדה שמדובר בפרסום אחד, הכולל כאמור, מספר ידיעות נפרדות.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, כמו גם יתר הנסיבות לרבות מהות הפרסומים ואופיים, ונתתי דעתי לטענות הצדדים, אני מוצאת להעמיד את הפיצוי בגין פרסום לשון הרע ופגיעה בפרטיות, יחד על סכום כולל של 30,000 ₪.

תוצאה

51. התוצאה היא שאני מקבלת את התביעה בחלקה, ומחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת סכום של 30,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 57372-03-15 דיין נ' DANFENG

אשר להוצאות, בהתחשב בפער הניכר מאוד בין סכום התביעה לסכום פסק הדין, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת גם אגרה לפי גובה האגרה המינימלית הקבועה בתקנות בגין הגשת תביעה כספית לבית משפט, וכן בשכ"ט עו"ד בסכום של 10,000 ₪. כל הסכומים ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

המזכירות מתבקשת לשלוח לצדדים עותק פסק דין.

ניתן היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.

יסקה רוטנברג, שופטת

